

Situasjonen i U. S. A.

Ufrivillig komikk. 4 bilder av den «alvorlige» situasjon.

Ovenstående bilder forestiller herr Franklin D. Roosevelt i 4 forskjellige «stillinger». De er sikkert alle sammen meget innbringende. Han er nominert som presidentkandidat ved det forestående «valg» i U. S. A.

Hvad vil det nu si å nomineres? Hvad ligger der i ordet? — Man kaller det å «nominere» fordi man ubevisst erkjenner at det hele bare er av nominell og ikke av reell betydning. Det *nominelle* betyr som bekjent kun det som gjelder i navnet. (nomina = navn. Jfr. Kristi uttrykk om fyrster og statsmenn: «de som kalles folkets velgjørere».) *Nominalisme* er det stikk motsatte

av *realisme*, som betyr virkelighet motsatt. navnvirkelighet, eller skinnvirkelighet. Derfor sier man meget betegnende å *nominere* statsmenn. De som nominerer kandidater sysler egentlig kun med det skinnvirkelige.

Dette vet herr Roosevelt i sin underbevissthet. Han vet at «verden vil bedrages», og er en meget større skuespiller enn f. eks. Lamberg-Dahl; derfor rekker han til maktens tinde, mens en mann som Lamberg-Dahl vandrer i fengslet. Det er farlig å være skuespiller på livets store scene, hvis man ikke spiller godt nok.

Roosevelt spiller godt, og den

ennu drømmende amerikanske folkemasse lar sig ennå imponere av hans mimikk. Men sett med Guds øie er det bare hulheten og tomheten som avspeiler sig i hans mimikk. Gud ser etter realiteter, folkemassene elsker det nominelle og blendes derfor av mimikken. Når folkemassene våkner til kritikk, da nytter ikke Roosevelts mimikk.

Billede 3 er særlig morsomt. Man ser her tydelig at han spiller den «dyptskuende profet». Han ber med et fromt ansikt en opriktig bønn til de amerikanske guder som for tiden kalles «tider» og «konjunkturer». Han bonnfaller disse om deres gunst, og folket jubler og

skjenker ham sin tro og tillit!

Amerikas folk er et konglomerat av nasjonaliteter. — Uhyre folkemasser med uhyre resurser og muligheter. For å kunne innbilde sig at man kan *styre* alt dette(!), må fantasien være livlig og skuespillertalentet utviklet. Komedien er så stor, at den som skal sette den i scene nødvendigvis må være en veldig komediant. —

Allikevel snakker man om «realisme» og «realpolitikk». For verden er ambivalent, og derfor går den til *nominasjon* istedenfor til *realisasjon*.

dope dem. — Konfirmasjon og mi-

Når vår tid kommer.

ordner man sig så ikke fornuftig? Og skaffer sig (oss) rikdommer av

To epigrammer.

NOR
AVIS

Nr. 28 -

vårt mål:
vårt midd
vår metod

En verd
blamere

Norsk og d
terer sig i di
sasjoner, som
brides om ret
i Grønland.

Hvis hulebo
en til å le av
vilde dere
ert sig mind